

MEGAN VAN KESSEL

Aardige vrouwen

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

Vrouwen vinden vrouwen niet aardig.
– Virginia Woolf

Ik sloeg mijn haren als een sjaal om me heen en begon te lopen. Kamer 11. Kamer 12. Schaatsend op mijn sokken over de natuurstenen tegels. Ik wist niet of ik onrust wilde stoken. Waarschijnlijk wel. Het ging niet om welles nietes. Of een genadeklap. Kamer 13. Kamer 14. De mensen sliepen, de spoken niet. Die hadden overdag uitgerust om 's nachts te kunnen dwalen. Kamer 15. Toen ik eens zei niet bang te zijn voor spoken, dat Jezus ook een zombie was, legde Kazimir me nadrukkelijk uit dat zombies en spoken niet hetzelfde zijn.

‘Een geest is een verschijning. Een zombie is een lijk dat uit de dood is opgestaan.’

‘Wat wil een zombie?’

‘Gewoon eten.’

‘En een geest?’

‘Zielenrust.’

Voor kamer 16 stond ik stil en klopte op de deur. Nog eens, harder.

DEEL I

Ze leek helemaal niet op Pamela Anderson. Aan haar moeders hand liep Dolores het schoolplein op. 'Daar is ze,' fluisterden degenen die haar al kenden.

Een paar dagen eerder, tijdens de lunch, bouillon met vermicelli, hadden ze me ingelicht.

'Ze is super Hollands. Met dikke tietten en blond haar. Ze woont hier in het dorp, in het kasteel waar Napoleon heeft gewoond. Haar vader is een uitvinder, haar moeder een zangeres. Ze hebben vijftig kamers en paarden, kippen, geiten, ganzen en Japanse koeien die met bier worden gemasseerd. Personeel. Een tuinman, poetsvrouw, chef, noem maar op. Ze zijn miljonair. Madonna is er een keer geweest, om zo'n koe te eten.'

Ik vroeg hoe ze dat allemaal wisten.

Ze zeiden: iedereen kent haar.

De geknotte wilgen stonden in het veld als stompen. Het rook naar mest. Dolores droeg een wollen vest als jas. Haar wangen waren rood, geen ziekelijk rood – eerder gezond, alsof ze elke ochtend een glas melk dronk. Ze had nog niet besloten of ze hier wilde zijn. Ik gluurde naar haar neus. Enorm, maar niet lelijk. Ze leek zich in een wereld te bevinden die haar voortdurend beledigde. Best mogelijk dat ze teleurgesteld was in alles. Toen keek ze naar me. Ik glimlachte. Ze draaide zich om en liep met haar moeder naar binnen.

De eerste bel ging. We moesten in alfabetische volgorde achter elkaar gaan staan. Zes jaar lang liep ik achteraan omdat ik op mijn tussenvoegsel werd gerangschikt. De tweede bel ging. De rij kwam traag op gang. Het had alweer zo'n maandag kunnen zijn, en toen stapte ik uit de rij.

Mijn moeder waarschuwde me voor vrouwenvertrouwerij, *daar komt ellende van*, maar zij had zich laten kwetsen en was gesloten. Ik stond nog open.

In de gangen hing de geur van een lege maag. Vluchtig bekeek ik mezelf in de glazen klapdeur. Ik was veertienenhalf. Puistjes verstopte ik onder een foundation van L'Oréal, op mijn mond smeerde ik elk kwartier lipgloss, het ene oog was groter dan het andere, daar was niks aan te doen. De regels van school kende ik uit mijn hoofd: geen piercings, geen haarverf, geen blote schouders, geen korte rokken of broeken, geen open schoenen. Met twee woorden spreken. Bij snoep schorsing, bij roken verwijdering. Ik had Vlaams geleerd. Wenen is huilen. Een dikke nek arrogant. Een chauffage een verwarming. Refter is kantine. Sjeklitte een kauwgom. Botten zijn laarzen en botjes zijn botten. Verloren brood is een wentelteefje. En als het over de oorlog ging dan ging het over de eerste. Ik hield me in toen de docent Nederlands me uitlegde dat het niet orthodontist is maar *northondont*.

Door het raam keek je uit over de sportvelden waar tijdens de pauze rondjes werd gelopen, als gevangenen op een binnenplaats.

De leraren knikten vriendelijk en roken naar koffie en dagcrème. Ik vond haar met haar moeder op het bankje

naast de directeurskamer. Er hing een geladen sfeer om hen heen. Ze keken me aan; twee vogels met een hoop veren om een dun skelet.

Ze zaten rechtop met hun handen in hun schoot. Ik ging erheen. Van dichtbij zag ik dat haar nagels een witte rand hadden, *French manicure*. Ze droeg een maillot zonder gaten. Haar moeder had één muiltje uitgedaan en haar pantyvoet bewoog kinderlijk heen en weer. Ze straalde. Ik had nog nooit zo'n mooie vrouw gezien. De mensen in het dorp droegen fleece en hadden hun autostoel zo ver naar voren staan dat ze met hun kin op het stuur rondreden. Cécile had eyeliner op haar oogleden, de onderkant van haar haar was naar buiten geföhnd en ik dacht: dit is nou wat ze met glamour bedoelen.

‘Welkom,’ zei ik.

Dolores keek naar haar knieën.

‘Zit jij hier op school, lieverd?’ zei Cécile.

‘Ja.’

‘Wat leuk. Dolores zat voorheen op een middelbare school in Maastricht. Dat wilde ze per se. Maar daar is het allemaal anders. Nu eens is de school zo laat uit en dan weer zo laat. Op een gegeven moment was ik haar taxichauffeur. Begrijp je?’

‘Ja, dat begrijp ik,’ zei ik terwijl ik haar aankeek.

Ik stak mijn hand uit. ‘Cindy ten Blik.’

‘Dolores Lambrechts.’

‘Weet je in welke klas je komt?’

‘A.’

‘Dat is bij mij.’

‘O.’

‘Zal ik je de weg wijzen?’

‘Hoefst niet. Ik ken de weg al.’

De directeur stapte zijn kantoor uit en wreef over zijn baard. 'Amai, jullie hebben elkaar gevonden,' zei hij. 'Dat kan ofwel heel goed gaan. Of helemaal niet.'

Ik wist genoeg. Zij zou mijn vriendin worden. Misschien wel mijn beste. Nu denk ik, was ik maar in de rij blijven staan.